

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ
: กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 1 ปี
จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเตอร์

อ. สิริ สมงาม*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเตอร์ กลุ่มประชากรการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเตอร์ จังหวัดเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 30 คน โดยนำงานเขียนของนักศึกษาแยกรายวิชาคือ วิชาการเขียน จำนวน 332 ฉบับ วิชาภาษาพูด ภาษาเขียนจำนวน 223 ฉบับ วิชาภาษาทางการจำนวน 120 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 675 ฉบับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา

ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเขียนผิดของนักศึกษาที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ซึ่งพบจำนวน 221 รายการ รองลงมาเช่น ข้อผิดพลาดในระดับคำ ซึ่งพบจำนวน 125 รายการ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย จำนวน 113 รายการ และ 103 รายการ ตามลำดับ

คำสำคัญ

การเขียนภาษาไทย ภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

บทนำ

ปัจจุบันผู้วิจัยได้สังเกตเห็นข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของบุคคลกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะ นักเรียน นักศึกษาทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ ในฐานะที่เป็นครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดว่าจะหาแนวทางช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนนักศึกษา อนึ่ง ปัจจุบันนี้ แนวโน้มการเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศของชาวต่างชาติมีมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดเชียงใหม่ เนื่องด้วยเป็นจุดยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจแห่งภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งสอดคล้องกับที่สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ (2549:1) ได้ระบุว่าฐานะและบทบาทของภาษาไทยเปลี่ยนไป โดยมีชาวต่างประเทศสนใจเรียนภาษาไทยกันอย่างจริงจังและเป็นทางการมากขึ้น ซึ่งผู้สนใจเรียนภาษาไทยไม่ได้จำกัดอยู่แต่ชาวตะวันตก แต่ยังมีชาวตะวันออกและเพื่อนบ้านของไทยจำนวนไม่น้อย ที่สนใจเรียนภาษาไทยกันมากขึ้นเรื่อยๆ

มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเตอร์ถือเป็นอีกหนึ่งสถาบันการศึกษาที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยจัดการศึกษาทั้งในหลักสูตรปริญญาตรี 4 ปี หลักสูตรอนุปริญญา หลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี และโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาไทย-จีน 1-3 เดือน ทั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา

* หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเตอร์

ที่กำลังศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนให้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้แล้ว ผลการวิจัยยังจะสามารถใช้เป็นแนวทางการเตรียมสอนเนื้อหาวิชาที่ว่าด้วยการเขียนทั้งนักศึกษาชาวต่างชาติและชาวไทยอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น จังหวัดเชียงใหม่

วิธีการวิจัย

กลุ่มประชากร เช่น

1. นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น จังหวัดเชียงใหม่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 30 คน

2. งานเขียนของนักศึกษาแยกรายวิชาดังนี้ (1) วิชาการเขียน จำนวน 332 ฉบับ (2) วิชาภาษาพูดภาษาเขียน จำนวน 223 ฉบับ (3) วิชาภาษาทางการ จำนวน 120 ฉบับ รวม 675 ฉบับ

เครื่องมือวิจัยและการสร้าง

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา โดยประยุกต์จากกรอบแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากหนังสือเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องของการเขียน ของ เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2529) และงานวิจัยของ ศรีวิไล พลมณีนรารัตน์ พูลพิพัฒน์ และ สมร เจนจิระ (2546) และงานวิจัยของไชลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2518)

วิธีเก็บรวบรวม วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษา ในรายวิชา การเขียน ภาษาพูดภาษาเขียน และรายวิชา ภาษาทางการ แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ตามตารางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่สร้างขึ้น จากนั้นจึงใช้ค่าความถี่เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการซ้ำกันของข้อผิดพลาดในการเขียนแต่ละประเด็น แล้ววิเคราะห์ลักษณะการเขียนผิดโดยชี้ให้เห็นลักษณะของการเขียนผิดและการแก้ไขที่ถูกต้องควบคู่กันไป โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ที่จำเป็นสำหรับการศึกษาดังนี้

2.1 คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค ชิดเส้นใต้ หมายถึง การเขียนหรือใช้ผิด

2.2 + เครื่องหมายบวกชิดเส้นใต้ หมายถึง การขาด คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค ที่จำเป็นซึ่งจะต้องเขียนเพิ่มเพื่อความถูกต้องและสามารถสื่อความได้

2.3 (-) เครื่องหมายลบในวงเล็บที่ปรากฏอยู่ใต้สัญลักษณ์ ข้อ 2.1 หมายถึง การเพิ่ม คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค ที่ไม่จำเป็นซึ่งสามารถตัดออกได้โดยไม่กระทบต่อความหมายที่ต้องการสื่อ

2.4 เครื่องหมาย ลูกศรสลับซ้ายขวา หมายถึง การเขียนสลับตำแหน่งคำ

2.5 (คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค) คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค ในวงเล็บลักษณะตัวพิมพ์เอน ซึ่งปรากฏอยู่ใต้สัญลักษณ์ ข้อ 2.1, 2.2, 2.4 หมายถึง การเขียนที่ถูกต้องหรือ คำ / วลี/ กลุ่มคำ/ประโยค ที่ควรจะใช้แทน

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียน

ลักษณะการเขียนผิดของนักศึกษาที่พบมากที่สุดเช่น ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ซึ่งพบจำนวน 221 รายการ รองลงมาเช่น ข้อผิดพลาดในระดับคำ ซึ่งพบจำนวน 125 รายการ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย จำนวน 113 รายการ และ 103 รายการ ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อผิดพลาดในการเขียน

การวิเคราะห์เนื้อหาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา มีรายละเอียดเนื้อหาแต่ละประเด็นดังที่จะได้นำเสนอเป็นลำดับต่อไปนี้

1. ข้อผิดพลาดในระดับคำ ได้แก่

1.1 การใช้คำศัพท์ผิดชนิดของคำ

1.1.1 ใช้คำกริยาแทนที่คำนาม ซึ่งที่จริงต้องใช้คำนามแต่นักศึกษาใช้คำกริยาแทน เช่น
อาจารย์ทุกท่านสอนเราด้วยตั้งใจ

(ความตั้งใจ)

1.1.2 ใช้คำนามแทนที่คำกริยา ซึ่งที่จริงต้องใช้คำกริยาแต่นักศึกษาใช้คำนามแทน เช่น
แต่ไม่ว่าความสุขหรือความทุกข์ก็มีอาจารย์ทุกท่านคอยให้กำลังใจ

(สุข)

(ทุกข์)

1.1.3 ใช้คำชนิดเดียวกันแต่ผิดรูป กล่าวคือนักศึกษาใช้ "การ" และ "ความ" สลับกัน เช่น

ความแสดงเด่นรำ

(การแสดงเด่นรำ)

1.2 การใช้คำชนิดเดียวกันแต่ผิดคำศัพท์

1.2.1 ใช้คำว่า "เป็น" และ "มี" สลับกัน เช่น

เพราะว่าชีวิตเป็นเวลาจำกัด

(มี)

1.2.2 ใช้คำศัพท์ผิด เช่น

ขอให้คุณพ่อคุณแม่ป้องกันร่างกายตัวเองให้ดี

(ดูแล) (สุขภาพ)

1.3 การใช้คำเชื่อมพิด

1.3.1 ใช้คำเชื่อมเดี่ยวพิด เช่น

ปีนี้ฉันเรียนภาษาไทยปีที่ 3 แล้ว แต่พูดภาษาไทยก็ยังไม่เก่ง
(ยัง)

1.3.2 ใช้คำเชื่อมผสมพิด เช่น

ชีวิตของคนเราเหมือนน้ำชาหนึ่งแก้ว ขมและผสมหวานด้วย
(มีทั้งขมและหวาน)

1.3.3 ขาดคำเชื่อม เช่น

นอกจากเที่ยว + ฉันก็ + ชอบดูหนัง
(แล้ว) (ยัง)

1.3.4 เพิ่มคำเชื่อม เช่น

เมื่อผมได้อยู่ที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือนแล้ว
(-) (-)

1.3.5 รวมลักษณะการขาดคำ เพิ่มคำ และใช้พิดคำ เช่น

ขอบคุณอาจารย์ทุกท่าน + สอนให้เรา
(ที่) (-)

1.4 การใช้คำลักษณนามพิด

1.4.1 ใช้ลักษณนามพิดคำ เช่น

สังคมนี้เหมือนแก้วเปล่า 1 ตัว
(ใบ)

1.4.2 ใช้ลักษณนามเลียนแบบสำนวนต่างประเทศ เช่น

- 32 รัฐบาล เข้าร่วมงานมหกรรมพืชสวนโลก
(รัฐบาลจาก 32 ประเทศ)

2. ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ได้แก่

2.1 เรียบเรียงประโยคไม่เหมาะสม เช่น

ต้องจำเป็นทำเสร็จทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในวันเดียว
(ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เสร็จภายในหนึ่งวัน)

2.2 ประโยคไม่สมเหตุสมผล เนื้อความไม่ต่อเนื่อง

2.2.1 ภาษาไม่สมเหตุสมผล เช่น

เห็นบันไดนี้ก็รู้สึกสนใจมาก เพราะว่ามันสั้นเกินไป เมื่อแม่ค้าบอกว่าใช้ตากผ้าเวลา
อาบน้ำ ฉันก็รู้สึกตกใจมาก ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าความคิดนี้ดีมาก
(ประโยคนี้สร้างความฉงนว่าผู้เขียนรู้สึกอย่างไรแน่ ระหว่างแปลกใจกับตกใจ)

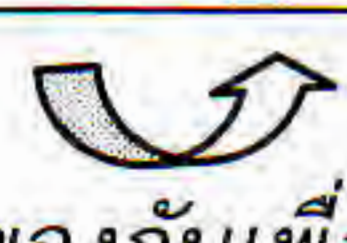
2.2.2 แต่งประโยคไม่จบความ เช่น

วัดสวนดอกสร้างในปีพ.ศ. 2474 โดยเจ้าแก้วนารัฐ และประชาชนได้นิมนต์ครูบา
ศรีวิชัยนักบุญแห่งล้านนาไทย
(ควรแต่งประโยคนี้ให้จบความว่าได้นิมนต์ครูบาศรีวิชัยมาทำอะไร)

2.2.3 ประโยคไม่สื่อความ เช่น

วันนี้ฉันเรียนรู้มากมายเมื่อเทียบกับสนุกสนานมากๆ
(สองวันที่ผ่านมา / เมื่อวานขึ้น ฯลฯ)

2.3 การวางคำผิดตำแหน่งในประโยค เช่น

ดิฉันไปกับเพื่อนๆขายของ

(ขายของกับเพื่อนๆ)

2.4 การขาดคำในประโยค

2.4.1 ขาดคำกริยาหลัก เช่น

เมื่อศัตรู + ให้เราโกรธมากๆแะก็กินเลือดได้
(ทำ)

2.4.2 ขาดกริยานุเคราะห์ เช่น

โปรดให้พนักงานถือใบเสร็จ + ด้วย
(ไป)

2.4.3 ขาดภาคประธาน เช่น

+ ดีใจที่สุดก็คืออาจารย์ทุกท่านถ่ายรูปด้วย
(เรื่องที่)

2.4.4 ขาดกรรม เช่น

ร้านของตงแตงมี + นานาชนิด
(สินค้า)

2.4.5 ขาดส่วนเติมเต็มกริยา เช่น

ฉันรู้สึกว่าการกล้วยเป็น + ที่กล้าหาญ
(ช้าง)

2.4.6 ขาดคำเชื่อม เช่น

มหกรรมพืชสวนจัดแสดงทั้งหมด 3 เดือน + 92 วัน
(หรือ)

2.4.7 ขาดคำบุพบท เช่น

ทุกคนก็มีศักยภาพ + ตัวเอง
(ใน)

2.4.8 ขาดคำวิเศษณ์ เช่น

ต้องมีประสบการณ์ในการทำงาน + กว่า 5 ปี
(มาก)

2.4.9 เขียนตกหล่น เช่น

- ขอขอบ + เพื่อนที่ช่วยเหลือด้วยความตั้งใจจริง
(คุณ)

2.5 การเพิ่มคำในประโยค

2.5.1 เพิ่มคำนาม เช่น

มีเรื่องหนึ่งฉันรู้สึกตื่นเต้นใจอย่างยิ่ง
(-)

2.5.2 เพิ่มคำกริยา เช่น

วันนั้นเรานั่งรถไปตามถนนห้วยแก้ว ผ่านไปอนุสาวรีย์ครูบาศรีวิชัย
(-)

2.5.3 เพิ่มคำเชื่อม เช่น

ชีวิตของเราก็เหมือนน้ำที่ภายในแก้ว
(-)

2.5.4 เพิ่มคำวิเศษณ์ เช่น

สร้างสังคมที่อย่างอบอุ่น
(-)

2.6 ความผิดในระดับภาษา เช่น

- หากมีข้อขัดข้องประการใด โปรดแจ้งให้ทราบด้วย ขอบคุณ
(จักเป็นพระคุณยิ่ง)

2.7 การเว้นวรรคผิดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

2.7.1 เว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้น เช่น

วัดพระธาตุตอดยสุเทพราชวรวิหาร เป็นวัดที่มีความสำคัญในแง่ประวัติศาสตร์ และเป็น
วัดท่องเที่ยว (...ราชวรวิหารเป็นวัด...) (...ประวัติศาสตร์และเป็น...)

2.7.2 ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น เช่น

วันเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนกระแสน้ำไหลผ่านไปเพียงชั่วพริบตาเดียวเราก็มา
เรียนที่ฟาร์อีสเทอร์นเป็นเวลา 3 เดือนกว่าแล้ว
(...กระแสน้ำไหล ผ่านไป...)

2.7.3 เครื่องหมายวรรคตอนไม่เหมาะสม เช่น

พร้อมกันนี้ห้างได้ส่งธนาคติเป็นค่าสินค้ามาด้วยแล้ว
(ห้าง ฯ)

3. ข้อผิดพลาดในระดับความหมาย ได้แก่

3.1 การใช้คำฟุ่มเฟือย

3.1.1 ใช้ "มี/ใน/เป็น" ร่วมกับคำว่า "การ" และ "ความ" ทำให้ภาษาฟุ่มเฟือย เช่น
เพื่อนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยต่างก็มีความเป็นมิตรและยินดีช่วยเหลือนักศึกษาจีน
(-)

3.1.2 นำคำที่มีความหมายเหมือนกันมาซ้อนกัน เช่น
เพราะทุกประโยคทั้งหมดที่พูดเป็นเรื่องจริง
(-)

3.1.3 คำที่เพิ่มเข้ามาแล้วไม่ได้มีผลต่อความหมายใดๆ เช่น
คุณพ่อเป็นชาวนา ทำงานในนา
(-)

3.1.4 ใช้คำว่า "ก็" ฟุ่มเฟือย เช่น
ที่ชอบมากคือ อาจารย์มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์นทุกท่านก็ใจดีและมีความรับผิดชอบมาก
(-)

3.1.5 ใช้คำเดียวกันหลายตำแหน่ง เช่น
เมืองเชียงใหม่มีวัดมากมายกระจายอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง ในเชียงใหม่วัดที่สำคัญที่สุดคือ...
(-) (-)

3.1.6 ใช้คำว่า "ซึ่ง" ฟุ่มเฟือย เช่น
อาหารไทยซึ่งอร่อยแต่เผ็ดมาก
(-)

3.1.7 ภาษาเฝิ่นเย้อ เช่น
มือของเราทุกคนก็จับกระถง
(ทุกคนถือกระถง)

3.2 การใช้คำที่มีความหมายคล้ายกันแต่ผิดคำ เช่น

ดิฉันมาเรียนที่เชียงใหม่เป็นเวลา 3 เดือนแล้ว ยังมีอีก 4 เดือนก็จะกลับเมืองจีนแล้ว
(เหลืออีก)

3.3 การใช้ถ้อยคำสำนวนที่ผิด

3.3.1 ใช้สำนวนต่างประเทศ เช่น
ดิฉันสนใจในตำแหน่งดังกล่าว
(สนใจ)

3.3.2 เขียนสำนวนไทยสลับตำแหน่งคำ เช่น
ทุกคนก็คงมีน้ำใจหนึ่งเดียว
(น้ำหนึ่งใจเดียว)

3.3.3 ใช้สำนวนไทยผิด เช่น
เวลาผ่านไปเร็วเหมือนติดบิน
(ติดปีกบิน)

4. ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ ได้แก่

4.1 การสะกดพยัญชนะผิด

4.1.1 สะกดพยัญชนะต้นผิด เช่น

นึกถึงประชาชนจีนที่ต่อสู้กับประเทศญี่ปุ่น
(ญี่ปุ่น)

4.1.2 สะกดพยัญชนะท้ายผิด เช่น

มหกรรมพืชสวนโลกเฉลิมพระเกียรติฯ ราชพฤกษ์
(ราชพฤกษ์)

4.2 การสะกดสระผิด

4.2.1 สระผิด เช่น

แอร์โฮสเตสทำให้ผู้โดยสารมีความอบอุ่น
(ความอบอุ่น)

4.2.2 สระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น

การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนก็ได้ก้าวหน้าขึ้น
(ก้าวหน้า)

4.2.3 สระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว เช่น

ความรู้จากพอทำให้มีความสุข.
(รู้จักพอ)

4.3 การสะกดวรรณยุกต์ผิด เช่น

ขอบคุณคะ
(ค่ะ)

4.4 การสะกดตัวการันต์ผิด เช่น

ดังนั้นทุกคนต้องปกป้องรักษา
(ปกป้อง)

อภิปรายผลการวิจัย

1. อภิปรายผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียน

จากการศึกษาวิเคราะห์ด้านความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียนพบว่า ลักษณะการเขียนผิดของนักศึกษาที่พบมากที่สุดเช่น ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ซึ่งพบจำนวน 221 รายการ รองลงมาเช่น ข้อผิดพลาดในระดับคำ ซึ่งพบจำนวน 125 รายการ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย จำนวน 113 รายการ และ 103 รายการ ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนี้ค่อนข้างจะตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ ศรีวิไล พลมณี (2546) ที่กล่าวว่า ความชัดเจนระดับคำเป็นปัญหาต่อนักศึกษาร้อยละ 20 ระดับประโยคเป็นปัญหาร้อยละ 6.67 ระดับใจความเป็นปัญหาร้อยละ 13.33 ด้านความกระชับเป็นปัญหาต่อนักศึกษาร้อยละ 26.67 ด้านการเรียบเรียงให้เป็นองค์รวมเป็นปัญหาร้อยละ 20

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาชาวจีนซึ่งเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนั้นผลการวิจัยย่อมจะต่างกับการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนกับกลุ่มนักศึกษาคนไทยโดยตรง โดยเฉพาะปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนด้านการแต่งประโยคซึ่งเป็นปัญหาค้นคว้าของนักศึกษาวินัยผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่งานวิจัยของศรีวิไล พลมณี ระบุว่านักศึกษาค้นคว้าคนไทยมีปัญหาการใช้ภาษาระดับประโยคเพียงแค่ร้อยละ 6.67 เท่านั้นเอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการแต่งประโยคเป็นความสามารถทางภาษาที่ผู้เรียนต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์ที่ดี ซึ่งประเด็นนี้ผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศย่อมจะทำได้ไม่ดีเท่าเจ้าของภาษา นอกจากนี้ในด้านความผิดพลาดระดับคำนั้นนักศึกษาวินัยก็มีปัญหาในระดับต้นๆ สะท้อนให้เห็นว่าความรู้และทักษะเรื่องการใช้คำศัพท์นั้นเป็นเรื่องสำคัญในอันดับต้นๆ ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้ด้านคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษานั้นเอง ซึ่งประเด็นนี้ครูผู้สอนจะต้องเอาใจใส่ผู้เรียนโดยเฉพาะการเรียนภาษาต่างประเทศในชั้นเริ่มต้น กล่าวคือ ยิ่งครูผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนมีคลังคำศัพท์มากและสามารถใช้ได้ถูกต้องมากเพียงใด ผู้เรียนก็จะสามารถผลิตภาษาได้มากขึ้นตามไปด้วย

2. อภิปรายผลการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อผิดพลาดในการเขียน

จากข้อค้นพบลักษณะการเขียนผิดดังกล่าวข้างต้นตรงกับการศึกษาวิจัยของ ไชลรี ปราโมช ณ ออยุธยา (2518) ที่ศึกษาพบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ 4 ลักษณะเช่น ข้อผิดพลาดเรื่องคำ ข้อผิดพลาดเรื่องประโยค ข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย และข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ และตรงสอดคล้องกับงานเขียนของ เอมอร ชิตตะโสภณ (2529) ที่กล่าวว่านักศึกษามีลักษณะการเขียนผิดที่สำคัญ เช่น การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การสะกดการันต์ผิด การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การใช้พยัญชนะไม่ถูกต้อง การใช้ภาษาพูดปนภาษาเขียน การใช้ถ้อยคำเป็นอักษรไทย การติดสำนวนต่างประเทศ และการใช้ภาษาไม่สละสลวย ซึ่งลักษณะของข้อผิดพลาดในการเขียนที่สอดคล้องกับการศึกษา 2 เรื่องนี้ มีความแตกต่างกันในเรื่องของลำดับความถี่ในการเขียนผิด นั่นคือ ผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จะแสดงลักษณะการเขียนผิดในประเด็น ข้อผิดพลาดด้านประโยคเป็นลำดับแรก รองลงไปคือข้อผิดพลาดในระดับคำ ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย ซึ่งต่างกับการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวไทยที่มีปัญหาเรื่องความหมายของคำ และความกระชับเป็นลำดับต้นๆ

ประเด็นที่น่าสนใจของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวินัยที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ คือผู้ศึกษาวิจัยพบว่าส่วนใหญ่แล้วข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนเกิดจากการใช้ประสบการณ์ภาษาจากภาษาแม่ของตนเองซึ่งได้แก่ภาษาจีน มาผนวกเข้ากับกฎเกณฑ์ทางภาษาไทย ที่เห็นได้ชัดเจนคือการเรียบเรียงประโยคโดยผู้เรียนชาวจีนมักจะวางลำดับคำในประโยคในรูปแบบของประโยคภาษาจีนคือการใช้คำหลักแบบจีน เช่น ใช้ว่า "ผมจะโทรให้แม่" ที่จริงภาษาไทยต้องใช้ว่า "ผมจะโทรหาแม่" เนื่องจากคนจีนใช้ลักษณะของการโทรศัพท์หาใครคนใดคนหนึ่งว่า "โทรให้" เป็นต้น และยังมีกรวางส่วนขยายต่างๆในประโยคแบบจีน เช่น "ฉันไปกับเพื่อนเที่ยว" ที่จริงต้องใช้ว่า "ฉันไปเที่ยวกับเพื่อน" ดังนั้นหากครูที่สอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวจีนมีพื้นฐานภาษาจีนก็จะสามารถเข้าใจธรรมชาติของการเขียนผิดเหล่านั้นและสามารถแก้ไขได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า การเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตนเองนั้น ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างหนักโดยเฉพาะทักษะการร้อยเรียงประโยค เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนไม่ได้มีคลังคำศัพท์และไม่มีระเบียบวิธีการเรียบเรียงภาษามาตั้งแต่เด็กเช่นภาษาแม่ของตน ดังนั้นครูผู้สอนก็ต้องเอาใจใส่ผู้เรียน คอยแก้การพูดอ่านหรือเขียนผิดเหล่านั้นให้เป็นเรื่องที่ต้องทำ ทั้งนี้เพื่อร่วมกันสร้างวัฒนธรรมการสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศให้ชาวต่างชาติเกิดความเชื่อมั่นในระบบการเรียนภาษาของประเทศไทยมากกว่าที่เป็น

สรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาชาวจีนกลุ่มตัวอย่างพบว่า ลักษณะการเขียนผิดของนักศึกษาที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค รองลงมาเช่น ข้อผิดพลาดในระดับคำ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำไปใช้เป็นองค์ความรู้ในการประยุกต์สอนเพื่อแก้ไขทักษะการเขียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวต่างชาติต่อไป อย่างไรก็ตามผู้วิจัยใคร่จะฝากข้อเสนอแนะทั้งเรื่องการวิจัยและการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรจะศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาชาวไทยในยุคการสื่อสารไร้พรมแดนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะของการเขียนผิดระหว่างผู้เรียนชาวไทยและผู้เรียนชาวต่างชาติ ซึ่งจะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นองค์ความรู้ในเรื่องการสอนภาษาไทยและการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติต่อไป
2. ควรจะศึกษาวิจัยถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน เพื่อจะสามารถทำนายลักษณะและแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นๆให้นักศึกษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นกรณีศึกษากับผู้เรียนชาวจีน ดังนั้นการนำผลการวิจัยไปใช้ก็จะใช้ได้สำหรับผู้เรียนชาวจีนซึ่งหากเป็นผู้เรียนชาติอื่นๆผู้สอนก็ควรจะศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้นได้ดียิ่งขึ้น
2. ก่อนนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ ผู้สอนควรจะวิเคราะห์ลักษณะการทำผิดทางภาษา (Error Analysis) ของผู้เรียนชาวต่างชาติ และการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา (Compare Analysis) ระหว่างภาษาไทยและภาษาแม่ของผู้เรียนชาวต่างชาติ เพื่อให้เข้าใจลักษณะการทำผิดทางภาษา และเข้าใจลักษณะของภาษาแม่และภาษาไทยซึ่งเป็นที่สองของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่มีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ไชลิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2518). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้รับการตีพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2543). ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2539). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อแกรมมีจำกัด.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2534). ภาษาวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: แสงศิลป์การพิมพ์.
- เรืองเดช บันเขื่อนขัตย์ . (2543). ภาษาวิชาการ. กรุงเทพฯ: พลิกไทย.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ และสมร เจนจิจะ. (2546). ข้อผิดพลาดด้านภาษาในการเขียนวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้รับการตีพิมพ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์.(2549). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์มิ่งเมือง.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2529). การแก้ไขข้อบกพร่องของการเขียน. กรุงเทพฯ : มุลนิธิศาสตราจารย์หม่อมหลวง ดุ้ย ชุมสาย.